

Vĩnh Viễn Cùng Một Chỗ

Contents

Vĩnh Viễn Cùng Một Chỗ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10: Phiên Ngoại.	14

Vĩnh Viễn Cùng Một Chỗ

Giới thiệu

Một kẻ cả lơ phất phơ gặp phải một kẻ tự bế nhất gan yếu đuối. Không ngờ rằng, cứ chỉ vô tình lại t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-vien-cung-mot-cho>

1. Chương 1

Chu Vũ có chút hối hận vì mình hôm trước trong lúc nhàm chán gặp được mấy tên côn đồ đã xúc động tiến lên đem chúng đánh bay.

Chính hắn kỳ thật cũng không phải là thứ gì tốt: lừa bạn học lấy đồ vật gì đó, đánh nhau gây rối. Ở trường học hành nát bét, thành tích đếm ngược từ dưới lên, các giáo viên không ai nguyện ý nhắc tới hắn.

Hắn có một người cha ham mê cờ bạc, mẹ từ lúc hắn còn nhỏ đã theo trai bỏ đi, hắn một thân một mình không ai quản lý. Chu Vũ ngày ngày ra đường “đá chó đánh mèo”* (đọc qt không hiểu ta chém tận tình

a TT^TT) cũng có thể coi là cuộc sống trải qua rất vui vẻ. Bạn học ở trường đều biết hẳn là một kẻ như vậy nên vừa nhìn thấy là tự giác tránh xa.

Hôm đó, Chu Vũ vừa từ tiệm net đi ra, đụng tới mấy tên ma cô, tâm tình không tốt lại đang không có chỗ phát tiết, vui vẻ mang mấy tên xui xẻo đó ra làm bao cát đánh cho một trận, còn chưa đánh sướng tay mấy tên đó đã hốt hoảng bỏ chạy. Cách một tiếng, lúc ấy Chu Vũ mới để ý hoá ra mình đã tiện tay cứu người.

Thiếu niên “được cứu” dựa lưng vào tường, cúi đầu không nói. Tóc dài rủ trên trán cơ hồ đem nửa trên khuôn mặt giấu đi, chỉ có thể nhìn thấy cằm trắng nõn cùng đôi môi xinh đẹp. Quần áo trên người đều là đồ tốt, nhìn thôi cũng biết hẳn lớn lên trong một gia đình giàu có, “Con dê béo thể này chẳng trách lại bị nhắm đến”, Chu Vũ trong lòng thầm nghĩ.

“Cám ơn cậu” Thiếu niên đột ngột cất tiếng nói, thanh âm ngoài ý muốn vang lên trầm thấp êm tai, Chu Vũ cảm tưởng như đang nghe phát thanh viên trên đài đọc bản tin buổi chiều.

“Hả? Cám ơn tao?” Chu Vũ chia chia mình cảm thấy buồn cười.

“Phải, cám ơn cậu đã giúp tôi” Thiếu niên ngừng một chút rồi nghiêm túc trả lời hẳn.

“Ai nói là tao tới giúp mày?” Chu Vũ khề nhếch khoé miệng, xách cổ áo thiếu niên lên, cười đến vô cùng thoải mái: “Đưa tiền của mày đây! Tao không có nhiều thời gian để ở đây lãng phí.”

“... ”

Chu Vũ ngoài ý muốn nhận được sự hợp tác gần như ngay lập tức của thiếu niên mà lấy được mấy trăm đồng. Tuy rằng không nhiều nhưng cũng tuyệt đối không phải là ít. Hắn huyết sáo, vỗ vỗ cái mông, tâm tình đầy sáng khoái mà rời đi, bỏ lại thiếu niên đứng đấy trầm mặc.

Từ sau ngày đó, Chu Vũ luôn có cảm giác mình đang bị theo dõi. Bất kể là ở trường học, trên đường hay đang ở trong nhà. Tình huống này giằng co nhiều tuần, hẳn cứ thỉnh thoảng lại quay đầu tìm kiếm nhưng không thấy bất kỳ ai khả nghi, tâm hắn trở nên khó chịu và bất an.

Thẳng đến một ngày hắn bị thầy giáo trực ban cưỡng chế lưu lại nói chuyện, đến khi trời tối đen mới thả ra. Chu Vũ chọn một ngõ nhỏ hẻo lánh đi về. Trong ngõ một mảnh tối om, cách chỗ hắn đang đứng khoảng mấy trăm mét mới có thể nhìn thấy ánh đèn đường le lói.

Chu Vũ chỉ nghe tiếng bước đi của mình vang lên.

“Bộp bộp ... bộp bộp ... ”

“Bộp bộp ... bộp bộp ... ”

Một tiếng rồi lại một tiếng. Bỗng hắn nghe được tiếng bước chân thứ hai xen lẫn đầy hỗn loạn.

“Bộp bộp ... bộp bộp ... ”

“Cộp cộp ... cộp cộp ... cộp cộp ... ”

“Bộp bộp ... bộp bộp ... ”

“Bộp bộp ... bộp bộp ... ”

“Cộp cộp ... cộp cộp ... cộp cộp ... ”

“Bộp bộp” Vụt quay đầu nhìn lại, Chu Vũ rốt cục nhìn thấy được phía sau một bóng đen khả nghi liền xoay cả thân mình hướng bóng đen đuổi tới.

Bóng đen thấy bị hắn phát hiện liền quay người bỏ chạy. Chỉ còn cách cửa ngõ không xa thì Chu Vũ từ phía sau bắt được, đem người hắn xách quay lại đối diện mình.

“Là mày?” Dựa vào ánh đèn đường mờ ảo, Chu Vũ nhận ra người hắn đang giữ trong tay. Mặt hơi lộ vẻ sửng sốt, hẳn hoàn toàn không nghĩ đến người này lại chính là thiếu niên mấy ngày trước hắn tiện tay cứu rồi lại mặt dày cướp tiền.

“Sao hả? Chẳng lẽ mày là muốn trả thù tao sao?” Nghĩ đến hần là kẻ đã theo dõi mình suốt thời gian qua, Chu Vũ khinh miệt mà liếc mắt nhìn. Hần so với mình đã thấp, thân thể lại gầy yếu còn muốn trả thù?

“Tôi ... tôi không phải đến trả thù.” Thiếu niên bị túm tới toàn thân run rẩy kịch liệt. Từ dưới đáy lòng Chu Vũ lại trào lên sự khinh bỉ kẻ nhất gan.

“Tôi ... tôi chỉ muốn nhìn xem cậu ...”

“Mày ... Là biến thái sao?” Nhấn mặt nhứ mày, hần đối với đáp áp này tỏ vẻ không biết nói gì.

“Tôi .. thật sự là chỉ muốn nhìn xem cậu, cùng cậu trở thành bạn bè.” Không biết thiếu niên lấy đâu ra dũng khí mang lời thổ lộ ra.

Nhìn thiếu niên ngẩng đầu lên, mái tóc tách ra làm đôi* (thật qt ta chịu không hiểu nổi nên ta chém bừa đây, có gì sẽ sửa lại sau) để lộ hai má trắng nõn xinh đẹp, đôi mắt to cũng đồng tử mang theo tình cảm cuồng nhiệt chăm chăm nhìn chính mình, Chu Vũ không tự giác nới lỏng hai tay rồi thả thiếu niên ra.

“Cậu tên là gì?” Tính ra thì thiếu niên này bộ dáng khá hợp với khẩu vị của hần, lại thêm lần trước đã lấy được mất mấy trăm đồng, Chu Vũ tâm tình tốt lên tươi cười hỏi tên.

“ ... Tôi tên Tống Phàm Hiên.”

P/S: À về xưng hô thì ta thấy bạn thụ là dân côn đồ xưng hô nó phải giang hồ :>. Còn về sau bạn ấy đã có thành ý muốn kết bạn thì đổi lại cậu cho nó thân mật :>

2. Chương 2

Chu Vũ cứ như vậy nhận thức Tống Phàm Hiên. Cuộc sống của hần vẫn diễn ra như cũ: trốn học, đánh nhau, đến quán net, chỉ là đằng sau hần giờ có thêm một cái đuôi bám riết không rời, vút thế nào cũng không thoát.

Hỏi là vì cái gì, Tống Phàm Hiên nhất quyết chỉ nói là muốn cùng hần làm bạn, không vì cái gì khác.

Chu Vũ tuy ngại Tống Phàm Hiên có chút phiền phức nhưng người này coi như có tiền. Trên cơ bản khi ra ngoài ăn uống đều sẽ chủ động thanh toán. Đã có người trả tiền cho thì chịu đựng một chút cũng tốt. Dù sao hần đi theo cũng chưa từng nói gì, cũng không quấy rầy hứng thú.

Chu Vũ cũng từng tò mò hỏi thăm Tống Phàm Hiên, biết hần học lớp chọn ban tự nhiên. Bình thường người này tối tắm nặng nề, không nói chuyện, cũng không cùng giáo viên hay bạn học trao đổi bất kỳ điều gì, cá tính có chút tự bế. Nhưng mỗi lần đến kỳ thi đều đạt được thứ hạng thuộc top đầu. Chỉ có thể nói hần không có khả năng giao tiếp nhưng lại có thiên phú về học tập.

Có một lần Chu Vũ cố ý đi qua lớp của Tống Phàm Hiên, phát hiện các bạn học đều cách Tống Phàm Hiên rất xa, túm năm tụm ba nói chuyện phiếm, chỉ có một mình Tống Phàm Hiên là ngồi im trên ghế lạng lẽ cúi đầu xem sách.

Thập phần khó được Chu Vũ lại cảm thấy có chút đồng cảm với tình cảnh của Tống Phàm Hiên, về sau không hạ quyết tâm cắt cái đuôi này đi nữa.

Đi theo Chu Vũ mấy tháng, chỉ cần không hơn khoá thời gian* (ta không hiểu, cũng không biết chém làm sao nên để nguyên qt a ==) thì Tống Phàm Hiên đều rất nhanh xuất hiện bên người Chu Vũ, ngay cả Chu Vũ cũng thực kinh ngạc. Mặc kệ là hần đang ở đâu, thậm chí ngồi ở phòng trong của tiệm net cũng bị Tống Phàm Hiên tìm được.

Chu Vũ ngồi gặm chân gà giương mắt nhìn Tống Phàm Hiên đem hoá đơn của bữa cơm cẩn thận gấp lại, bỏ vào bọc sách của chính mình. Chu Vũ bĩu môi: “Thứ này còn giữ để làm gì? Nó có giá trị nữa sao?”

“Mình thích lưu trữ.” Người không thể nào nói chuyện tình yêu(?) Tống Phàm Hiên sau khi giải thích một câu lại im lặng đứng lên.

“Tuỳ cậu.” Dù sao ăn cơm cũng là do Tống Phàm Hiên trả tiền; đi đâu, ăn cái gì hay chơi cái gì Tống Phàm Hiên cũng thích đem hoá đơn linh tinh gì đó giữ lại. Chu Vũ lười quan tâm đến hành vi kỳ quái của cậu ta.

Ăn xong, Chu Vũ đứng lên phúi phúi quần áo, đi khỏi nhà ăn. Phía sau Tống Phàm Hiên vẫn theo sát hần không rời. Bên ngoài đã là lúc hoàng hôn, ánh sáng ố vàng trải trên nền đất, đem bóng dáng người qua lại kéo dài trên đường. Chu Vũ nhàm chán cúi đầu nhìn bóng mình, ngạc nhiên nhận thấy bên cạnh một bóng đen kéo dài hơn so với bóng hần. Quay đầu nhìn lại người phía sau, chỉ mới qua mấy tháng mà Tống Phàm Hiên đã trở nên cao hơn hần.

“Này! Cậu cao lên sao?” Chu Vũ có chút khó chịu hỏi Tống Phàm Hiên trước nay so với mình luôn có vẻ gầy yếu hơn.

“ Ờn ... Đạo này hình như mình dài ra không ít.” Vò vò tóc, Tống Phàm Hiên nhỏ giọng trả lời.

“Mẹ nó! Thực TMD* làm cho người ta khó chịu.” (TMD = con mẹ nó @@ đã chửi mẹ nó còn TMD làm cái gì a = =”)

Bước nhanh về phía trước, Chu Vũ lấy ra một điều thuốc châm lửa hút. Rít một hơi thật sâu hi vọng giảm bớt cơn buồn bực trong lòng. Dù Tống Phàm Hiên nhìn rõ ràng là một tên thư sinh trời gà không chặt đầu không lại hần, nhưng hiện tại phát hiện hần cao hơn mang lại một loại cảm giác khó chịu đến cực điểm.

Kỳ thật gần đây, Chu Vũ phát hiện Tống Phàm Hiên trong lòng mình có chút khác biệt.

Có lẽ là do mẹ hần từ khi hần còn nhỏ đã vứt bỏ hần lại cho người cha là quỷ cờ bạc kia mà chạy theo trai. Khiến hần sau này lớn lên đối với con gái không có cảm giác tốt đẹp hay an toàn. Đối với hình dáng của mẹ hần đã hoàn toàn quên mất.

Có lẽ từ rất lâu rồi hần với nam nhân càng có hứng thú hơn.

Bộ dạng Tống Phàm Hiên thực tuấn tú, thực sạch sẽ cũng thực thuận mắt, mấy tháng nay cũng luôn ở bên cạnh hần. Cho dù không phải là nhất kiến chung tình – vừa gặp đã yêu cũng là lâu ngày sinh cảm giác.

Có một lần hai người đến quán net cùng chơi game. Tống Phàm Hiên không biết từ lúc nào đã ngủ gục bên cạnh Chu Vũ. Mái tóc đen nhánh theo tư thế ngủ mà dạt về một bên để lộ khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú, vẻ mặt nhu hoà, đôi môi nhạt sắc hé mở... Khiến cho Chu Vũ không kiềm được nuốt nước bọt, xúc động muốn hôn lên đôi môi đang mời gọi kia.

Bất quá tất cả đều chỉ dừng lại ở suy nghĩ. Hiện thực Chu Vũ lắc mạnh đầu kéo mặt quay về phía màn hình máy tính tận lực đem hết sự chú ý vào trò chơi.

Từ lúc bắt đầu Chu Vũ đã rõ ràng mình và Tống Phàm Hiên không thuộc cùng một thế giới. Hần – Chu Vũ là một kẻ không tiền đồ, là thứ bỏ đi. Nhưng Tống Phàm Hiên lại là một người có tương lai vô cùng sáng lạn. Thế cho nên Chu Vũ sẽ không tiến thêm một bước kéo Tống Phàm Hiên xuống nước khiến cả hai người cùng đau khổ.

3. Chương 3

Tạm biệt Tống Phàm Hiên, Chu Vũ một mình trở về nhà. Hiếm khi không nghe tiếng chơi mạt trượt từ trong nhà phát ra. Đem cặp sách tùy tiện vứt xuống nền nhà, Chu Vũ bước vào phòng thấy cha đang hoảng loạn nhanh chóng thu thập hành lý.

“Làm sao thế?” Nhíu mày nhìn cha đầu đầy mồ hôi đang cố sức nhét hành hành lý vào hòm, Chu Vũ có dự cảm không tốt.

“Về rồi à ... Mau thu dọn đồ đạc, chúng ta chuyển nhà.” Thấy Chu Vũ ở cửa ông thở hắt ra lệnh.

“Vì sao?”

“Tao kêu mày đi thì mày đi. Nhanh lên!!” Cha hần thẹn quá hoá giận(?) mà hét lớn, trong mắt tràn ngập tơ máu.

Lùi lại hai bước tránh xa cơn giận dữ của ông, Chu Vũ về phòng bắt đầu thu thập hành lý. Hần cũng đoán được cha đánh bạc hần đã thua không ít tiền, muốn bỏ trốn đi nơi khác.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên. Vài năm trước bọn họ từ nơi khác dọn đến nơi này để tránh chủ nợ. Tuy rằng cha tìm được việc làm kiếm ra tiền nhưng bản tính không thay đổi cứ đến tối lại đi đánh bạc. Lần này có lẽ đã thua rất nhiều, không có khả năng trả được nên lại muốn chạy trốn.

Cha chưa bao giờ để ý xem hần có thích ứng được với trường học mới hay không. Đối với Chu Vũ cũng không sao vì hần với trường học cũng không có cảm tình. Hần sớm biết với thói cờ bạc của cha hần thì có lẽ cả đời sẽ phải nay đây mai đó.

Vốn dĩ đã quen như vậy nhưng khi nhớ tới Tống Phàm Hiên lại không khỏi tự hỏi sau khi mình đi hần sẽ thế nào? Sẽ thương tâm một trận, sau đó tiếp tục đọc sách, thi đại học, trở thành xã hội “Lương đồng”* , trở thành một người hoàn toàn trái ngược với mình? Như vậy cũng tốt, khỏi phải hàng ngày đi theo mình học toàn chuyện xấu.

Chu Vũ vừa thu thập đồ đạc vừa cố gắng ngăn lại cảm giác sầu não từ đáy lòng dâng lên.

Chuyện không thể tưởng lại là liên tiếp phát sinh. Ngày hôm sau mẹ Tống Phàm Hiên tới tìm hần nói chuyện.

Ngồi trong một quán cafe cao cấp, Chu Vũ theo thói quen rút thuốc lá ra, mới vừa ngậm vào đã có một phục vụ tiến đến ngăn cản hần: “Xin lỗi ngài, ở đây không được hút thuốc.”

“Mẹ mày.” Chu Vũ đem bật lửa để lại túi áo rồi tiện tay vứt điều thuốc xuống mặt bàn.

Nhìn thấy cách cư xử của hần, mẹ Tống Phàm Hiên càng lộ rõ tia khinh bỉ, bắt đầu mở miệng nói chuyện. “Chu Vũ, vì tương lai của Phàm Hiên, hi vọng sau này cậu đừng liên hệ với nó nữa.”

“Tôi cũng chưa từng chủ động tìm cậu ta, là con trai bà bám theo tôi đấy chứ, thưa Tống phu nhân.” Chu Vũ quây vài vòng cafe trong tách nhân nhặt trả lời.

“Cậu không để ý tới nó nó cũng sẽ không tới tìm cậu chơi đùa. Nó vốn dĩ là một đứa trẻ ngoan ngoãn, biết nghe lời. Thành tích luôn nằm trong top 3. Nhưng bởi vì cùng mày qua lại mà rớt xuống đứng thứ sáu. Còn học nói dối, lừa ta nói tiền mua tài liệu hoá ra mang đi cùng mày ăn chơi hết.” Nói đến đây mẹ Tống Phàm Hiên cực kỳ kích động mà đứng hần lên, hít sâu hai cái mới có thể giữ bình tĩnh tiếp tục duy trì hình tượng của mình mà tiếp tục nói: “Phàm Hiên và cậu không thể trở thành bạn bè. Xin cậu hãy tránh xa nó ra.”

“Hả? Bà dựa vào cái gì mà bảo tôi tránh? Có bản lĩnh thì về bảo con trai bà đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa.” Chu Vũ châm chọc liếc nhìn.

“Mày ... mày thật là ...” Nhịn xuống cơn tức giận đang chờ chực bùng nổ, mẹ Tống Phàm Hiên đổi giọng mềm mỏng: “Bác biết hoàn cảnh nhà cháu tương đối khó khăn. Nếu có yêu cầu gì bác sẽ cố hết sức trợ giúp, chỉ cần ...”

Nga? Ngay cả hoàn cảnh nhà hần cũng biết sao? Chu Vũ hừ lạnh một tiếng, nghĩ muốn mang tiền ra dụ hần sao? Đem khoé môi khê nhếch lên thành một nụ cười: “Giúp đỡ? Tốt. Vừa đúng lúc nhà tôi đang cần tiền.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt mẹ Tống Phàm Hiên nhìn Chu Vũ càng nhiều khinh bỉ, bất quá đối với Chu Vũ không quan trọng. Hần với Tống Phàm Hiên không phải là bạn bè, tốt nhất cũng đừng nên trở thành bạn bè...

Cầm theo thẻ tín dụng đến ngân hàng lấy tiền, Chu Vũ một bên cười cười một bên vươn vai muốn nhanh chóng rời khỏi thành phố này. Thủ tục chuyển trường cũng đã giải quyết xong. Từ nay về sau, hần và Tống Phàm Hiên có lẽ cả đời cũng sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

Mặc dù có một chút sầu não nhưng Chu Vũ vì phải dọn nhà mà bận tối mắt tối mũi, chuyện mấy tháng qua cùng Tống Phàm Hiên trở thành “bạn bè” đã được hần vứt đến một nơi vô cùng “hẻo lánh” trong trí nhớ

*Rường nhà và cột nhà, là hai bộ phận chủ yếu chống đỡ ngôi nhà. Chỉ bậc đại thần chống giữ triều đình quốc gia. Hát nói của Nguyễn Công Trứ có câu: » Trong lang miếu ra tài lương đồng, ngoài biên thủy rạch mũi Can tương «. (Trích hvdic.thivien.net)

Cảm ơn bạn Lam Tử Yên đã chú thích giúp mình :3

P/S: Ỉn chan chăm chỉ thể này khéo có bão mất ý :”>

4. Chương 4

Chu Vũ chưa từng nghĩ rằng chỉ sau vài năm đã trở lại thành phố này. Nếu bạn bè không gọi hắn về cùng làm việc trong tiệm sửa xe mới mở thì có lẽ cả đời sẽ không thể về nơi này nữa. Tuy nhiên đáp ứng đến làm việc có lẽ là vì có chút hoài niệm đến quá khứ năm đó cùng Tống Phàm Hiên chẳng?

Cha hắn nhiều năm sinh hoạt không điều độ lại thêm luôn sống trong kích động nên năm trước đột ngột lên cơn đau tim mà qua đời. Nhà vốn dĩ đã không có tiền càng thêm nghèo khó. Hắn học hành không đến đâu không kiếm được việc, chỉ có thể làm chút việc vặt ở xưởng sửa xe lân cận mới miễn cưỡng kiếm được chút tiền. Vốn dĩ hai là hai cha con ăn cơm chỉ còn lại một người. Hắn cứ như thế vô tâm vô phách mà một mình sống qua ngày.

Đem hành lý sắp xếp tốt trong căn phòng mới thuê, Chu Vũ có chút mệt mỏi gãi gãi đầu, sờ túi muốn hút thuốc lại phát hiện đã hết từ lúc nào. Buồn bực chửi thề một tiếng, Chu Vũ đóng cửa đi xuống cửa hàng tiện lợi ngay dưới nhà mua bao thuốc mới.

Theo cầu thang xuống nhà, Chu Vũ nhìn thấy hai bên đường đốt rất nhiều hương khói, hương đều được cắm vào các khoảng đất trống, ngoài ra còn đốt tiền vàng trong các chậu nhỏ. Quỳ trước các chậu đó đều là các bà hoặc các mẹ, mỗi người đều chắp tay trước ngực nhắm hai mắt hướng chậu trước mặt nhỏ giọng lầm bầm gì đó, thỉnh thoảng lại ném thêm tiền vàng vào trong chậu. Ánh lửa cháy bập bùng soi lên mặt toát ra vẻ quỷ dị kỳ quái.

Đây là chuyện gì thế? Chu Vũ mới đầu sửng sốt, sau mới nhớ ra hôm nay hình như là quỷ lễ*. Thật sự là xui xẻo mà, vừa bước chân ra khỏi cửa lại gặp ngay cảnh này. Chu Vũ bước nhanh hơn, vượt qua một màn khói hương mù mịt theo hướng cửa hàng tiện lợi mà đi.

“Chu Vũ?”

“Chu Vũ?”

“Chu Vũ?”

“A?” Mơ hồ nghe như có tiếng ai đó gọi tên mình, Chu Vũ ngẩng đầu tìm kiếm xung quanh. Hắn thấy được đang đuổi theo mình là bóng dáng cao gầy có chút quen thuộc.

“Tống Phàm Hiên?” Người đi tới tất nhiên là người đã lâu không gặp Tống Phàm Hiên. Chu Vũ không nghĩ rằng trên đời có chuyện tình cờ như vậy, ngay ngày đầu tiên dọn đến lại có thể gặp được người này.

Tống Phàm Hiên hiện tại đứng trước mặt hắn so với trước đây không khác nhau nhiều. Cùng lắm chỉ là vóc dáng cao hơn một chút, tóc mái vốn dĩ che khuất gần nửa khuôn mặt đã ngắn đi không ít, để lộ ra hai mắt, hai má so với trong trí nhớ càng thêm gầy yếu, càng thêm lộ rõ ngũ quan lập thể. Làn da có chút mất tự nhiên, bây giờ là buổi tối lại lộ ra vẻ xanh xao, xem ra thân thể cũng không tốt lắm.

Trong cặp mắt đẹp đang chăm chú nhìn mình, Chu Vũ dễ dàng nhận ra sự kinh dị sáng rực.

“Cậu ... Cậu đã trở lại. Mình tìm cậu thật lâu...” Sự kinh hãi khi gặp mặt qua đi, Tống Phàm Hiên giữ chặt góc áo Chu Vũ như sợ hắn chạy mất, âm lượng giọng nói nhỏ xíu như đang tự nói với chính mình.

“Ách...” Nhớ tới năm đó chính mình trốn tránh, chưa phản kháng đã lập tức bỏ đi, còn lấy của mẹ Tống Phàm Hiên một khoản tiền, Chu Vũ tự biết mình có chút đuối lý nên trưng ra thái độ coi như “hoà ái” đáp lời: “Năm đó nhà tôi xảy ra chút việc phải đi gấp. Thật xin lỗi không kịp tạm biệt cậu.”

“Không sao. Có thể gặp lại là tốt rồi.” Tống Phàm Hiên cười cười muốn thể hiện mình không sao. Nhưng ngược lại nhìn hắn vốn tối tăm nay lại cố gắng kéo đôi môi cứng đờ lên thể hiện tươi cười khiến cho Chu Vũ nhìn thấy có chút lạnh cả người.

“Bây giờ chẳng phải mùa hè sao? Sao cậu còn mặc áo bông?” Hai người đứng ở ven đường im lặng một lúc, cuối cùng Chu Vũ cũng tìm ra đề tài để nói. Mùa hè nắng chói chang, cho dù là buổi tối nhiệt độ có giảm xuống thấp một chút thì Tống Phàm Hiên cũng không cần mặc áo len cao cổ chứ? Nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút quái dị.

Sờ sờ cổ áo len, Tống Phàm Hiên giải thích: “Đạo này mình không được khoẻ.”

“Àn, tôi có thể thấy...” Sắc mặt tái xanh, thân thể chắc chắn rất mệt. Tối thế này còn ra đường đi bộ, không sợ ngất xỉu ven đường sao?

“Buổi tối cậu đến đây làm gì? Tôi nhớ không nhầm thì nhà cậu đâu có ở gần đây.” Nghe nói nhà Tống Phàm Hiên có đến mấy cái biệt thự trong thành phố, tại sao lại đi đến nơi này? Chu Vũ khó hiểu tự hỏi.

“Bình thường lúc mình khoẻ đều đến đây đi dạo. Lúc trước nhà mình ở gần đây.” Nhìn vào mắt Chu Vũ, Tống Phàm Hiên bình thản trả lời.

“...” Chu Vũ trước kia từng ở khu này, nghĩ quen thuộc hoàn cảnh sẽ tốt hơn nên mới thuê nhà ở đây, không ngờ vì thế mà nhanh chóng gặp lại Tống Phàm Hiên.

Cùng Tống Phàm Hiên đi mua thuốc lá. Trong lúc tính tiền, Chu Vũ hỏi Tống Phàm Hiên muốn ăn gì hán mời nhưng Tống Phàm Hiên lại lắc đầu nói không cần. Nhân viên thu ngân dùng ánh mắt cổ quái nhìn bọn họ, Chu Vũ đơn giản nghĩ có lẽ do giữa mùa hè Tống Phàm Hiên mặc áo len đã dọa người ta sợ rồi đi ...

Vốn muốn mời Tống Phàm Hiên lên nhà trọ uống tách trà, nhưng vừa sờ đến túi liền phát hiện đã quên chìa khoá, bây giờ cũng không tiện gọi người phá khoá. Đang lúc Chu Vũ cúi đầu xấu hổ Tống Phàm Hiên đề nghị đến nhà hán ở tạm một đêm. Chu Vũ suy nghĩ một chút thấy không có gì liền gật đầu đáp ứng (toi em rồi em ơi ~~~~)

*Quỷ lễ: Rằm tháng 7 âm lịch, là lễ Vu Lan của Phật giáo (hay còn gọi là lễ xá tội vong nhân ~ cái này chủ yếu được dùng ở miền Bắc [theo mình biết], là Tết Trung Nguyên của đạo Lão. Ai muốn tìm hiểu kỹ hơn thì chọt a

5. Chương 5

Từ trong xe nhìn ra, bên ngoài tối đen như mực. Xe cộ qua lại thưa thớt, các nhà hầu hết đều đã tắt đèn đi ngủ. Hai bên đường còn lác đác tiền vàng chưa cháy hết tạo thành những đốm lửa vàng vọt, lốm đốm trong màn đêm.

Theo đường đi nhà cửa càng ngày càng ít, cây cối càng ngày càng rậm rạp. Đi mấy vòng đường núi tới nơi ngoại thành, nhà Tống Phàm Hiên là một biệt thự biệt lập đứng sừng sững tại nơi hoang vu này, cơ hồ không có ai khác sống ở đây. Tuy rằng rời xa nơi ồn ào không khí thật thoáng đãng nhưng không hiểu sao cảm giác lại có chút là lạ.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự, Chu Vũ theo Tống Phàm Hiên đi vào. Bên trong chỉ bật có một vài ngọn đèn nho nhỏ mờ mờ ảo ảo. Đi qua một hành lang dài đến phòng khách, sofa quay lưng về phía hán, đối diện là TV đang phát sóng chương trình gì đó, nhờ ánh sáng chiếu lên tóc nên Chu Vũ mới có thể nhìn thấy đỉnh đầu của bọn họ.

“Đó là?” Lúc này còn xem TV sao? Cũng quá muộn rồi?

“Là ba mẹ của mình. Họ thường vừa xem TV vừa ngủ. Đừng quan tâm, chúng ta lên lầu trước đi.” Tống Phàm Hiên cũng quay người nhìn xuống, nhỏ giọng nói với Chu Vũ .

“Nga, hảo.” Hoá ra là cha mẹ Tống Phàm Hiên. Nhớ lại ánh mắt khinh bỉ mấy năm trước mẹ Tống Phàm Hiên nhìn mình, giờ gặp lại quả thực cũng không tốt lắm. Chu Vũ gật gật đầu theo Tống Phàm Hiên nhẹ nhàng bước lên cầu thang, hướng lầu 2 đi đến.

“Đây là phòng cậu hả?” Chu Vũ vào trong phòng sau cánh cửa Tống Phàm Hiên vừa mở. Đồ vật trong phòng tất cả đều sạch sẽ gọn gàng lại khiến Chu Vũ cảm thấy không giống nơi thường được sử dụng. Kéo

một cái ghế dựa tùy tiện ngồi xuống, Chu Vũ chú ý thấy còn có một cách cửa nhật sắc ngay bên cạnh: “Bên đó cũng là phòng của cậu sao?”

“Àn ...”

“Bên trong có cái gì thế?” Chu Vũ có chút tò mò đứng lên đi về phía cánh cửa.

Một bàn tay nắm chặt lấy hần, ngăn cản hần mở cửa. “Không có gì đâu. Là nơi mình đựng một vài đồ vật linh tinh thôi mà, lộn xộn lắm.”

“Không phải là chứa phim cấp ba đó chứ?” Cố ý tỏ vẻ đáng khinh cười cười trêu chọc Tống Phàm Hiên. Chu Vũ đoán trong đó chắc là chứa một vài đĩa phim, mấy tấm áp phích mát mẻ nào đó mà Tống Phàm Hiên cố tình cất giữ.

“.... Thật sự là đồ vật linh tinh mà.” Tống Phàm Hiên một bên lấp liếm một bên lôi kéo Chu Vũ trở lại ghế ngồi.

“Được rồi, được rồi. Cậu không thích tôi cũng không muốn xem.” Chu Vũ ngồi lại trên ghế tỏ vẻ không còn hiếu kỳ nữa.

Hai người, một người ngồi ghế, một người ngồi giường trầm mặc nhìn nhau không nói gì.

“Cậu ... không thay đổi gì hết.” Không ngờ Tống Phàm Hiên lại là người lên tiếng trước, phá tan bầu không khí yên tĩnh. Ánh mắt hần vẫn nhìn chằm chằm Chu Vũ có chút si mê.

“Sao lại không thay đổi chứ? Tôi so với trước kia cường tráng hơn rất nhiều, đánh nhau lại càng lợi hại hơn.” Chu Vũ giơ lên bắp tay ha ha cười. Nước da màu đồng bóng loáng do phơi nắng nhiều năm, mái tóc cao ngắn ba phân càng làm nổi bật rõ ràng hình dáng cùng ngũ quan góc cạnh rõ ràng. [Ta chém a, uhm củ ấu nó góc cạnh mà]

“Àn. Cho dù thay đổi thế nào với mình cậu vẫn là tốt nhất.”

“....” Lời nói này có chút kỳ quái? Chu Vũ khó hiểu im lặng, lấy gói thuốc vừa mua đưa qua mời Tống Phàm Hiên. Tống Phàm Hiên lắc đầu tỏ vẻ không cần, hần liền lấy một điếu hút.

Hai người nói một chút chuyện cũ. Trên cơ bản đều là Chu Vũ nói, Tống Phàm Hiên nghe. Sau vài năm lộn lộn, Chu Vũ đã không còn giống như trước đây. Hiện tại ở nơi này lại không có nhiều người quen, gặp được Tống Phàm Hiên liền vui vẻ nói nhiều một chút. Chu Vũ nghĩ mình năm đó đã lợi dụng Tống Phàm Hiên, khi rời đi cũng không nói lời tạm biệt. Mà hiện tại Tống Phàm Hiên lại vẫn như cũ đối xử tốt với hần, người như vậy đúng là trên đời khó gặp.

Càng tán gẫu càng muộn, Tống Phàm Hiên nói Chu Vũ ngồi đợi mình đi tắm rửa một chút. Chu Vũ gật gật đầu đồng ý.

Tống Phàm Hiên đi rồi Chu Vũ lại không tự giác đưa mắt nhìn về phía căn phòng vừa rồi. Không cho hần mở cửa lại càng khiến hần tò mò. Chu Vũ lặng lẽ đi đến, đưa tay mở cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa bị kéo ra, trong phòng một mảnh tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy. Sờ sờ một chút, cảm giác trên tay chạm phải thứ gì đó rất dày (edit bậy :-s) không giống với tường nhưng Chu Vũ không quan tâm nhiều như vậy, tiếp tục đưa tay tìm kiếm công tắc bật đèn. Rốt cuộc sờ đến được, Chu Vũ vận lực một chút bật nó lên.

Giây phút đèn sáng, thứ đập vào mắt khiến Chu Vũ kinh ngạc không nói lên lời.

6. Chương 6

Cả căn phòng sáng bừng, trên tường toàn bộ đề là ảnh chụp của hần.

Có hình ảnh trong phòng học, trên sân thể dục, trên đường về nhà, trong tiệm net, thậm chí là cả ở trong nhà. Nhân vật chính trong mỗi bức ảnh đều là Chu Vũ, nét mặt có vui, có giận nhưng mắt không hề nhìn thẳng vào ống kính, tất cả đều là ảnh chụp trộm.

Chu Vũ ngửa đầu nhìn lên trần nhà, trên đó cũng là hình ảnh của hắn được phóng to thành đủ các loại áp phích lớn nhỏ dán lên không để thừa lại một khoảng tường trống nào.

Đi sâu vào trong phòng, Chu Vũ nhìn thấy trên bàn chứa rất nhiều hộp được sắp xếp ngay ngắn. Hộp chứa hoá đơn, hộp chứa giấy ăn, hộp chứa chiếc đĩa cùng ống hút, ngoài ra còn có một số thứ linh tinh khác. Mỗi thứ Chu Vũ đều nhìn thấy có chút quen mắt. Theo phân loại trong hộp, Chu Vũ nhặt lên một chiếc bút lông quan sát kĩ. Hình như những đồ vật này hắn đều đã dùng qua, vốn dĩ nghĩ đã mất rồi không hề nghĩ rằng toàn bộ đều xuất hiện ở đây.

Chẳng lẽ đĩa cùng giấy ăn gì gì đó đều là những thứ mình đã từng sử dụng?

Chu Vũ đang suy nghĩ liền cảm thấy có cái gì đó mềm mại ở dưới chân. Cúi đầu nhìn xuống, chẳng phải đều là quần áo hắn làm rơi ở chỗ nào đó sao. Đây là chuyện gì?

Chu Vũ ngồi xổm xuống, nhặt lên chiếc khăn mặt quen thuộc. Tống Phàm Hiên luôn trùm mặc không thích nói chuyện ấy sao lại lặng lẽ thu thập đồ đạc của mình? Hắn mê man không rõ, hành động này quả thực là vô cùng cổ quái...

Chu Vũ không muốn ở lại nơi này. Cho dù là nửa đêm hắn cũng muốn trở về. Không có chìa khoá có gì ghê gớm, cùng lắm thì ngủ khách sạn, dù sao trong người hắn cũng có tiền. Đem khăn kia bỏ xuống, Chu Vũ quyết định thừa dịp Tống Phàm Hiên còn chưa quay lại lặng lẽ trốn đi. Không ngờ vừa mới đứng dậy lại nghe đằng sau có tiếng bước chân.

Tống Phàm Hiên. Hắn, hắn đã trở lại? Chu Vũ cứng đờ cả người.

“Mình đã nói là cậu đừng có vào, sao lại không nghe a?”

Tiếng nói từ sau lưng Chu Vũ truyền đến càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại lớn vồn bên tai hắn.

Chu Vũ cúi đầu nhìn thấy bàn tay xanh xao vòng quanh eo ôm lấy hắn. Tống Phàm Hiên tựa đầu lên vai Chu Vũ nói thì thầm bên tai: “Mình nên trừng phạt cậu thế nào đây?”

“Tao X! Trừng phạt cái rắm! Mau buông ra!” Muốn đem Tống Phàm Hiên ở phía sau đang bám lấy mình vứt ra xa. Nhưng khí lực rõ ràng lớn hơn người kia rất nhiều lại không thể nhúc nhích, ngược lại càng giãy dụa càng khiến hai người dán chặt vào nhau. Cảm thấy người phía sau toàn bộ dính vào lưng mình, ở mộng còn cảm nhận rõ ràng vị trí nào đó của người phía sau căng cứng. Chu Vũ nhin không được chửi ầm lên.

“XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX! Mày TMD mau buông ra cho tao!”

“Không buông.”

“Mày bị điên à? Tại sao lại thu thập mấy đồ vật này? Đồ biến thái.” Nhìn trong phòng đều là ảnh chụp cùng đồ vật của mình, đằng sau lại là Tống Phàm Hiên gắt gao ôm chặt, tình cảnh này thật sự là quá sức không bình thường.

“Bởi vì mình thích cậu. Chu Vũ, mình luôn thích cậu.” Tống Phàm Hiên nghiêng đầu, cười khê liếm một đường lên cổ Chu Vũ.

“Cậu đi lâu như vậy, thật vất vả mới có thể gặp lại nhau, mình sẽ không để cậu lại đi lần nữa.” Trong giọng nói mang theo sự cố chấp sâu sắc, Tống Phàm Hiên càng ra sức ôm chặt Chu Vũ vào lồng ngực.

“Đầu óc mày có bệnh.” Giãy dụa một hồi ra một người đầy mồ hôi mà người đằng sau một chút cũng không cách xa ra chút nào, Chu Vũ thở hổn hển tiếp tục mắng.

“Từ khi thấy cậu mình đã cảm thấy cậu là báu vật tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình. Tất cả ảnh ở đây đều là mình chụp. Còn nữa, mỗi lần chúng ta cùng nhau đi ăn cơm, đi chơi mình đều giữ lại hoá đơn để chứng minh ngày đó chúng ta đã ở cùng nhau.” Tống Phàm Hiên vừa hôn hai má Chu Vũ vừa giải thích xuất xứ mỗi đồ vật trong phòng.

“Tất cả đều do đầu óc mày có vấn đề! Người bình thường có ai lại đi thu thập những đồ vật này chứ?” Ngay cả khăn tay đã dùng qua Tống Phàm Hiên cũng giữ lại. Đây là lối suy nghĩ của người bình thường sao? Chợt nhớ tới bố mẹ Tống Phàm Hiên đang ở dưới lầu, Chu Vũ muốn hét to lên kêu cứu. Với tính cách của mẹ Tống Phàm Hiên nhất quyết không để hai người dây dưa cùng nhau.

Sớm phát hiện ý đồ của Chu Vũ, ngay lúc hần há miệng chuẩn bị kêu, Tống Phàm Hiên lập tức cúi xuống hôn lên.

Môi lưỡi cuốn lấy nhau, Tống Phàm Hiên mang đầu lưỡi Chu Vũ điên cuồng né không ngừng cuốn lại, liếm lấp khắp khoang miệng hần. Chợt Tống Phàm Hiên thấy nhói một cái, liếm liếm mới biết môi đã bị Chu Vũ cắn nát. Nhưng hần không để ý, tiếp tục ôm chặt Chu Vũ mà gặt gao hôn lên.

Thẳng đến khi Chu Vũ bị hôn đến mê man Tống Phàm Hiên mới ngẩng đầu, thừa dịp Chu Vũ còn chưa hoàn hồn mang dây thừng trói hần vào ghế.

“Mẹ mày! Tống Phàm Hiên người TMD muốn thế nào?” Giây dựa tay chân đã bị trói đến chặt cứng trên ghế, Chu Vũ tức giận mắng.

“Không mang cậu trói chặt, cậu sẽ lại biến mất.” Tống Phàm Hiên vừa ôn nhu vuốt ve khuôn mặt dù trong cơn giận dữ vẫn vô cùng anh tuấn của Chu Vũ vừa từ tốn trả lời.

Hoá ra là vì mình đi không từ biệt đã khiến Tống Phàm Hiên mang theo một bóng ma. Không ngờ bóng ma này lại lớn đến như vậy, thằng nhãi này hiện tại là điên rồi. Chu Vũ muốn chính mình chống lại nhưng dù đánh thế nào cái tên Tống Phàm Hiên thoát nhìn yếu ớt lại không hề mảy may sụt mẻ gì. Rốt cục hần lấy ở đâu ra khí lực lớn như vậy? Chu Vũ định thần cố gắng tỉnh táo lại, trong đầu nhanh chóng nghĩ cách chạy trốn.

7. Chương 7

“Tống Phàm Hiên ...”

“Tống Phàm Hiên ... Nghe tôi nói ...”

“Tống Phàm Hiên! Tao TMD. Dừng tay nghe tao nói!!” Chu Vũ thử cùng Tống Phàm Hiên đàm phán ôn hoà, ai ngờ cái tên kia chỉ chăm chú cúi xuống cởi áo sơ mi của hần, áo lót cũng bị kéo hần qua đầu. Chu Vũ không thể nhìn nổi nữa đổi từ âm điệu nhẹ nhàng sang hét lớn.

“Sao?”

Nhìn Chu Vũ bị trói trên ghế, Tống Phàm Hiên cảm thấy tương đối vừa lòng. Áo somi cùng áo lót đã gần như được cởi bỏ toàn bộ, hoàn toàn lộ ra nửa trên cơ thể. Khuôn ngực rắn chắc, nước da màu đồng bóng loáng, vân da rõ ràng, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp. Tống Phàm Hiên dùng bàn tay tái nhợt vuốt ve lồng ngực Chu Vũ, cảm nhận da thịt nóng bừng gặp bàn tay lạnh giá của mình có chút run rẩy.

“Trước đây tôi rời đi còn có nguyên nhân khác.” Cố gắng phớt lờ bàn tay lạnh như băng đang vuốt ve cơ thể mình, Chu Vũ nhìn Tống Phàm Hiên bắt đầu nói.

“Huh?” Tống Phàm Hiên hoàn toàn không chuyên tâm lắng nghe, hần chỉ lo chăm chú nhìn hai điểm nâu nâu nổi lên trước ngực Chu Vũ, lấy tay xoa lên đó, ngón tay vân vê, bóp nhẹ cho chúng đứng lên.

“Tao X!” Thân thể mạnh mẽ nảy lên một cái, Chu Vũ kiểm chế cơn xúc động muốn tiếp tục mắng chửi. “Tôi rời đi một phần cũng là vì cậu.”

“Bởi vì mình?” Tống Phàm Hiên cuối cùng cũng dừng tay, thôi không sờ mó nữa.

“Àn. Bởi vì lúc ấy hình như tôi có chút thích cậu, sợ rằng ảnh hưởng đến cậu nên mới rời đi.” Lời giải thích này cũng không hoàn toàn là giả, Chu Vũ nhìn Tống Phàm Hiên ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

“Thật sao?” Nghe được người mình luôn thích thực ra cũng thích mình khiến tâm tình Tống Phàm Hiên vui vẻ lên rất nhiều.

“Thế nên cởi trói cho tôi đi. Tôi cam đoan sẽ không trốn. Hai người cùng nhau làm không phải tốt hơn một mình cậu tự làm sao?” Chu Vũ cố gắng cười đến sán lạn, nhưng vẻ mặt thoát nhìn vẫn có chút cứng nhắc.

“..... Hảo.” Nhìn Chu Vũ trầm mặc một hồi, Tống Phàm Hiên vẫn là gạt đầu đáp ứng.

“Từ nay cậu không được rời đi nữa, phải cùng mình ở một chỗ.” Tống Phàm Hiên không yên tâm lắm, tay cởi dây thừng ngừng lại dằn dò.

“Được, được tôi sẽ không đi.” Lập tức gật đầu đáp ứng, Chu Vũ chỉ muốn mau chóng được giải thoát tay chân.

Dây thừng trên người đều được cởi bỏ nhưng Chu Vũ vẫn thuận thế ôm lấy Tống Phàm Hiên nhận lấy nụ hôn nhiệt liệt. Mắt thấy một tay Tống Phàm Hiên luồn xuống dưới chuẩn bị cởi bỏ thắt lưng mình, Chu Vũ mới lặng lẽ vươn tay lên bàn với lấy chiếc gạt tàn bằng thủy tinh nắm chặt.

Chờ lúc Tống Phàm Hiên từ từ rời bỏ môi mình hôn xuống dưới, Chu Vũ mới dùng hết sức đập gạt tàn vào đầu Tống Phàm Hiên.

“Bốp”

Tống Phàm Hiên thế nhưng còn ngẩng đầu nhìn Chu Vũ không chớp mắt khiến hắn tâm hoảng ý loạn giờ gạt tàn đập thêm vài nhát nữa. Máu tươi từ trên đầu Tống Phàm Hiên chảy xuống làn da trắng nhợt nổi bật đến dọa người. Vứt bỏ gạt tàn dính máu, đưa tay đẩy ngã Tống Phàm Hiên vẫn còn dựa vào người mình, Chu Vũ vội vã đứng dậy muốn bỏ chạy ra ngoài.

Hai chân đột nhiên bị kìm giữ, quay đầu nhìn lại thấy tay Tống Phàm Hiên gắt gao nắm chặt lấy mình. Ngồi xuống cố sức gỡ những ngón tay lạnh cứng ra, Chu Vũ hoảng loạn bỏ chạy xuống dưới lầu.

Đã là nửa đêm, cha mẹ Tống Phàm Hiên sao lại vẫn còn xem TV? TV rõ ràng cũng đã phát hết chương trình, tiếng rè rè vang lên không ngừng. Trên lầu mình cùng Tống Phàm Hiên đánh nhau tiếng động lớn như vậy hai người kia cũng không bị điếc tại sao không nghe thấy chút gì? Chu Vũ tức giận hướng sofa đi đến xem rốt cục là ngủ say đến thế nào.

Đi qua đứng đối diện với sofa mới thấy trên sofa không phải người sống mà là hai cỗ tử thi đã muốn khô héo thối rữa.

Thi thể còn được bảo tồn vô cùng đầy đủ. Thi thể nữ mặc váy, kiểu tóc so với mẹ Tống Phàm Hiên mấy năm trước Chu Vũ nhìn thấy vẫn như thế ; cái khác chính là khuôn mặt bị đâm nát bét, hàm răng trắng hếu lộ ra bên ngoài, mí mắt hãm sâu trong hốc mắt, khắp khuôn mặt đều là dòi bọ lúc nhúc. Thi thể nam nhân bên cạnh cũng không mấy khác biệt, làn da những chỗ lộ ra đều bị dòi bọ xuyên qua, hai hốc mắt bị dòi đục sâu hoắm, đen ngòm. (>"< ta=" edit=" đoạn=" này=" da=" gà=" nổi=" hết=" cả=" lên,=" chém=" rất=" mạnh=" tay=" a=" ">"< ,=" bất=" quá=" chết=" đã=" mấy=" năm=" mà=" còn=" thể=" này=" sao=" :-s=" ">

Vì sao hai xác chết này lại ở trong nhà Tống Phàm Hiên? Bọn họ là ai? Vì sao lại muốn mặc quần áo cho thi thể, đặt chúng ở tư thế người bình thường đang xem TV?

Chu Vũ nhìn đến điều khiển từ xa trong tay thi thể nam nhân, trên bàn trước mặt đặt chính tề một chén trà, lông tơ trên người hắn dựng đứng cả lên. Nơi này thật quái dị. Hắn muốn mau chóng thoát khỏi đây. (Bây giờ mới sợ a Vũ Vũ, người cũng thật quái đản =,.=)

8. Chương 8

Từ cửa chính chạy thoát ra ngoài, trời đêm một mảnh tối đen, giờ tay ra không nhìn được năm ngón, tai chỉ nghe thấy tiếng côn trùng chim chóc phát ra từ phía xa. Bên ngoài có bao nhiêu đen tối cũng không kinh khủng bằng căn biệt thự có chứa xác chết kia. Chu Vũ lấy ra đèn thoại làm đèn pin soi đường đi xuống núi, bước từng bước từng bước. Nơi này quá hẻo lánh, đi mãi cũng không gặp được ngôi nhà nào, cũng không thấy có xe qua lại.

Chu Vũ vừa đi vừa hồi hận, sớm biết thế này đã lấy chìa khoá xe của Tống Phàm Hiên mà chạy đi. Ai biết còn phải đi bộ đến bao giờ.

Xuống đến chân núi, Chu Vũ hướng đến một cái ghế dựa ở bên đường lăn xuống ngủ gục.

“Tĩnh tĩnh! Cậu trai trẻ, cậu không sao chứ?”

Nghe được tiếng ồn ào bên tai, Chu Vũ mở mắt ra nhanh chóng lấy lại tỉnh táo. Một lão thái thái mặc đồng phục của công ty môi trường đang đứng trước mặt hắn.

“Cháu không sao, chỉ là mệt quá nên ngủ gật thôi.” Dem áo sơ mi bị Tống Phàm Hiên cởi ra nhanh chóng mặc lại tử tế, Chu Vũ ngồi dậy hướng lão thái thái hỏi thăm: “Bác ơi cho cháu hỏi ở đây có bến xe hay trạm xe bus nào không ạ?”

“Nơi này hẻo lánh lắm, ít người qua lại nên không có bến xe nào cả. Sao cậu lại đến đây thế?”

Chu Vũ không thể nói ra chuyện trong căn biệt thự kia, chỉ biết ú ớ nửa ngày không trả lời.

Thấy Chu Vũ không nói lời nào lão thái thái cũng không để ý bảo hắn: “Cách nơi này khá xa mới có bến xe. Bác đi xe chở rác tới, nếu cháu không chê bác có thể cho cháu đi nhờ đến đó.”

“Dạ cháu cảm ơn bác.” Biết mình không cần đi bộ nữa Chu Vũ vô cùng mừng rỡ mà gật đầu chấp thuận theo lão thái thái cùng đi lên xe chở rác.

Lão thái thái lái xe nhàn rỗi nói chuyện phiếm với Chu Vũ ngồi bên cạnh.

“Đúng thật là người trẻ tuổi, nơi này mà cậu cũng dám chạy đến. Cậu không biết chỗ này bị mọi người đồn là có ma sao? Vài năm trước nơi đây đã xảy ra một vụ thảm án, toàn bộ nhà cửa ở khu này đều bị cảnh sát niêm phong.

Chẳng ai dám đến nữa, nơi này bỗng chốc trở thành quỷ ốc hẻo lánh thê lương.”

“Quỷ ốc? Thảm án?” Chu Vũ vốn có chút buồn ngủ nghe lão thái thái nói chuyện vội vã tỉnh lại hỏi.

“Cậu không biết sao? Hai năm trước báo chí còn rầm rộ đưa tin mà. Đôi vợ chồng sống ở căn biệt thự trên núi bị chính con trai họ giết chết. Mỗi người bị chém cả chục đến cả trăm nhát dao, hiện trường toàn là máu, đến cảnh sát đi vào còn muốn nôn ra.”

“Đứa con của họ thì sao ạ?” Vậy hai cổ thi thể hôm qua là do bị Tống Phàm Hiên chém chết sao? Đầu óc của hắn quả nhiên không được bình thường.

“Con của bọn họ hình như đang trên đường đến sân bay thì bị bắt đưa về trại giam đợi ra toà xét xử.”

Tống Phàm Hiên bị toà phán là đi tù à? Thế sao lại có thể tự do ra vào nhà giam được chứ?

“Khi cảnh sát tìm được thì cậu ta đã gãy đến đoạ người, làn da trắng bệch, trên cánh tay còn tràn đầy lỗ kim. Cảnh sát điều tra được người nhà vì muốn cậu ta ngoan ngoãn đọc sách đã khống chế cậu ta, sau một thời gian thì cậu ấy bắt đầu phản kháng. Người nhà đem bắt nhốt lại mời giáo viên về nhà dạy riêng. Để ổn định tinh thần chống cậu ta kích động bỏ đi gì đó đã liên tiếp tiêm đủ các loại thuốc an thần. Đến một ngày cậu ta không chịu được nổi điên giết chết cha mẹ mình.”

“Là như vậy sao ...” Hoá ra gia đình Tống Phàm Hiên không có ai bình thường.

“Sau đó thì sao ạ?”

“Đứa con hả? Nghe nói sau khi bị giam trong ngục không lâu liền bí mật mài ngọn bàn chải đánh răng đâm xuyên cổ tự sát.”

“Tự sát?” Chu Vũ không tin nổi những gì vừa nghe thấy. Tự sát? Vậy người hôm qua hắn thấy là ai?

“Cậu ta chết rồi?”

“Đúng vậy. Xác nhận tử vong. Nghiệp chương! Chuyện này lúc ấy báo chí đều có viết, cậu không đọc sao?”

“Cháu mới từ nơi khác tới”

“Vậy sao? Thảo nào cậu lại không biết.” Lão thái thái gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Chết rồi...” Thấp giọng nhắc lại hai từ này, Chu Vũ cảm thấy có chút mờ mịt lại có chút hoang mang. Vậy Tống Phàm Hiên hôm qua hắn gặp là cái gì? Suy nghĩ kỹ một chút Chu Vũ liền cảm thấy cả người phát lạnh....

9. Chương 9

“Không thể nào! Mà đã nói đồng ý đến làm việc rồi cơ mà. Sao vừa mới đến đã đi? Đùa nhau đấy hả?”

Âm thanh tức giận mang theo chút hoang mang khó hiểu từ đầu dây bên kia vọng lại.

Vừa nghe điện thoại vừa xách hành lý, Chu Vũ vô cùng phiền não hít một hơi rồi trả lời: “Mày nghĩ tao muốn như thế này sao? Lãng phí tiền bạc, thời gian chạy đi chạy lại...Thật sự là có chuyện, tao không thể ở lại nơi này, phải đi ngay lập tức.”

“Mày không phải gặp bọn đòi nợ đấy chứ? Sao lại đi gấp như vậy?”

“Đòi nợ cái rắm! Không nói chuyện với mày nữa tao phải lên xe.” Vứt điều thuốc trên miệng xuống đất đi di chân dập tắt, dứt điện thoại vào túi áo, Chu Vũ nhanh chóng mang theo hành lý lên xe lửa.

Chu Vũ không nghĩ đến lần này trở về mình lại gặp phải chuyện kỳ quái như vậy. Nếu còn tiếp tục ở lại đây ai biết còn có thể gặp phải chuyện gì nữa chứ. Tốt nhất vẫn là rời đi trước, tẩu vi thượng sách* (...). Chu Vũ nhớ lại đêm hôm đó làn da Tống Phàm Hiên trắng xanh nhợt nhạt còn mặc áo len cao cổ, quả nhiên là không bình thường mà. Hôm đó là quỷ lễ, cửa quỷ mở rộng, gặp phải chuyện này cũng không có gì kỳ quái. (?_? Vũ Vũ anh chứng nhận anh thực sự là người bình thường chứ?)

Để xác nhận lại lời nói của lão thái thái kia, Chu Vũ đã đến thư viện thành phố tìm kiếm các sách báo năm đó. Quả thật lão thái thái không có gạt người, Tống Phàm Hiên thực sự đã chết rồi ... Hình trên báo đúng là khuôn mặt tối tăm của Tống Phàm Hiên. Đêm đó, Chu Vũ thực sự đã gặp quỷ....

Chuyện bị quỷ sàm sỡ nói ra có ai tin được chứ. Nếu còn tiếp tục ở nơi này ngáy ngốc, không biết chừng một ngày nào đó sẽ lại gặp. Không bằng nhanh chóng rời khỏi tìm hai chữ bình an.

Xuống khỏi tàu, Chu Vũ đầu tiên tìm một khách sạn nghỉ lại. Hắn ngồi trên giường phát ngốc nhìn chăm chăm bức tranh phong cảnh treo trong phòng. Mấy hôm nay gặp phải toàn chuyện kỳ quái, có lẽ nên tắm rửa rồi hảo hảo ngủ một giấc lấy lại tinh thần...

Nghĩ đến đây Chu Vũ liền đứng dậy đi vào nhà tắm. Tẩy sạch bụi bẩn sau một ngày đi đường mệt mỏi, hắn mặc một bộ áo ngủ thoải mái chui vào trong chăn tìm giấc ngủ.

Nửa đêm Chu Vũ đột nhiên mở to hai mắt tỉnh lại, thân thể hắn hoàn toàn không thể động đậy. Dù là nhấc tay hay nâng chân lên cũng đều không hề có chút phản ứng.

Một cánh tay lạnh lẽo nắm lấy mắt cá chân hắn, theo lên phía trên mà vuốt ve. Trong phòng không bật máy lạnh nhưng Chu Vũ lại có cảm giác nơi này cùng hầm băng giống nhau.

Bàn tay lạnh giá ôn nhu ve vuốt chân hắn, chậm rãi tiến lên bóp chân xoa bóp. Chu Vũ há to miệng, sợ hãi mang theo nghi hoặc lên tiếng: “Tống...Phàm Hiên?”

“Haha. Đoán được là mình sao?” Chần chẫn rồi được nâng lên, Chu Vũ hạ tầm mắt nhìn xuống. Một cái đầu người từ trong chăn từ từ trôi lên thẳng đến khi bốn mắt nhìn nhau, hai má kề sát nhau. Tống Phàm Hiên vô cùng thân thiết mà cọ cọ khuôn mặt Chu Vũ nhẹ giọng cười: “Cậu không ngoan nha. Đã nói sẽ ở cùng mình sao lại chạy mất.”

“Mày ... Mày TMD không phải chết ... sao?” Muốn né qua một bên không cho Tống Phàm Hiên chạm đến nhưng Chu Vũ hoàn toàn không thể khống chế cơ thể của mình.

“Nga ... Cậu biết rồi sao?” Nghe được câu hỏi của Chu Vũ, Tống Phàm Hiên cười, từ trên bụng của Chu Vũ ngồi thẳng dậy, về mặt quỷ dị mà đem cổ áo len kéo xuống. Chỉ thấy ở vị trí động mạch chủ có một lỗ thủng đen ngòm sâu không thấy đáy. Xung quanh lỗ thủng còn có thể nhìn thấy gân xanh nổi lên giăng kín. Nhìn cũng đủ biết đó là vết thương chí mạng dẫn đến cái chết của Tống Phàm Hiên.

“Tuy rằng mình đã chết nhưng không hiểu sao lại có thể tiếp tục ở lại thế giới này. Chắc là cho mình cơ hội lần thứ hai gặp được cậu.” Đem cổ áo len dựng thẳng trở lại, Tống Phàm Hiên đưa tay vuốt ve Chu Vũ. Khuôn mặt, cổ, ngực theo áo tắm dần dần tuột xuống mà hiện ra da thịt màu đồng trơn nhẵn. Trong mắt Tống Phàm Hiên dục vọng từ từ dâng lên.

“Không buông tha cho tôi được sao? Tại sao cậu cứ nhất quyết quẩn lấy tôi?” Cảm giác bàn tay người kia lạnh băng, càng sờ lại càng lạnh. Chu Vũ nhần mặt không thể lý giải nỗi chấp niệm của Tống Phàm Hiên.

“Mình rốt cuộc tìm được cậu, cậu cũng đã đáp ứng chúng ta sẽ ở bên nhau, mình thế nào lại buông tay được. Cậu đừng nghĩ đến việc chạy trốn, dù cậu chạy đến đâu mình cũng sẽ tìm được cậu, dù cậu chết mình cũng sẽ tìm được linh hồn của cậu. Vĩnh viễn ... vĩnh viễn chúng ta phải cùng chung một chỗ...” Nụ cười tươi quỷ dị đến dọa người, Tống Phàm Hiên hôn lên đôi môi lại muốn nói chuyện của Chu Vũ, hắn không muốn nghe bất cứ cái gì nữa.

“Chúng ta cứ như vậy vĩnh viễn cùng một chỗ đi Chu Vũ” Liên tiếp hôn lên người bị mình khống chế dưới thân. Chu Vũ đang bị hấn khiêu khích đùa bỡn không thể nhúc nhích. Đây là giấc mộng bấy lâu nay Tống Phàm Hiên vất vả chờ đợi, rốt cục cũng có thể thực hiện được rồi. Hấn hiện tại đã vô cùng thoả mãn.

Đem kẻ ngăn cản hấn và Chu Vũ ở cùng nhau giết hết, đem tất cả mọi trở ngại giải quyết hết. Hấn hiện tại có sức mạnh cường đại, Chu Vũ ... Chu Vũ từ nay về sau sẽ không bao giờ ... không bao giờ nữa có thể biến mất khỏi tầm mắt mình. Chúng ta về sau, vĩnh viễn ở cùng một chỗ ... Vĩnh viễn....

– Hoàn chính văn – Chỉ còn một phiên ngoại nữa thôi nhé. Hơ hơ phiên ngoại này hảo biến thái a :-s.

10. Chương 10: Phiên Ngoại.

“Hô ... hô ...”

“Hô ... hô ...”

Chu Vũ thở phì phò không ngừng chạy giữa rừng cây rậm rạp. Vẻ mặt hấn đầy bất an, thần kinh có chút mất cảm mà đưa mắt nhìn xung quanh như sợ có cái gì đó đột ngột xuất hiện giữa không trung.

Không biết đã chạy bao lâu, Chu Vũ dừng lại đặt hai tay lên hai đầu gối đã run run muốn nghỉ ngơi một lát.

Cũng không rõ mình đã chạy trốn bao lâu, ngoài áo khoác và ví tiền không mang theo bất cứ thứ gì khác. Chạy ra khỏi cửa đón một chiếc taxi đi từ thành phố đến nơi hoang dã. Đã đi một quãng đường xa như thế nhưng trong lòng Chu Vũ vẫn cảm thấy bất an. Ném tiền xe lại cho tài xế taxi hấn liền lao vào trong rừng chạy thật nhanh (=,= Hiên Hiên là ma đấy, là ma a! Vũ Vũ cương à, anh có thể chạy đi đâu được chứ = =)

Không biết nơi mình muốn chạy đến cuối cùng là đâu, Chu Vũ hi vọng mình chạy xa một chút. Chỉ cần chạy xa thêm một chút sẽ cảm thấy mình an toàn hơn một chút.

Sắc trời tối đen nhưng trăng hôm nay lại đặc biệt sáng, chiếu xạ trong rừng rậm (hem hiểu =,=), ánh trăng xuyên qua kẽ lá rơi xuống tranh tối tranh sáng tạo nên những hình thù kì dị. Chu Vũ hiện tại không còn đường lui, đằng sau một mảnh tối đen không phân biệt được đường đi, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

“Bốp”

Đột nhiên trong bụi cỏ vang lên tiếng xột xoạt, một bóng đen nhảy vọt qua trước mặt Chu Vũ, hấn theo bản năng lùi về phía sau mấy bước. Định thần lại thì thấy hoá ra đó là một con mèo hoang. Nó đứng xoay lưng về phía ánh trăng, đôi mắt sáng rõ nhìn chằm chằm Chu Vũ rồi lại biến mất vào bóng đêm nhanh như lúc đến.

“Phù..” Chu Vũ thở phào nhẹ nhõm, vừa định cất bước tiếp tục tiến về phía trước thì lại có một bóng đen bay đến, Chu Vũ nhanh chóng né sang một bên.

“Bộp”

Một cái gì đó chuẩn xác rơi xuống vị trí Chu Vũ vừa mới đứng trước đó.

Ánh trăng chiếu qua khe hở của nhánh cây, soi rõ thứ vừa rơi xuống. Chu Vũ giật mình nhận ra đó là một cái đầu người.

Một cái đầu hai màu tóc trắng đen, hai bên má mập mạp, đây không phải là tài xế xe taxi mới chở hần đến nơi này sao?

Chu Vũ còn nhớ rõ trên taxi hần nghe người này thao thao bất tuyệt về vợ và con. Vì muốn con có điều kiện học tập tốt nên sau khi tan ca còn lái taxi hi vọng kiếm thêm chút tiền.

Chu Vũ nhớ rõ người lái xe bởi vì làm việc vất vả mà bạc tóc, gương mặt mập mạp còn lún phún mấy sợi râu chưa cạo sạch. Khi nói đến người nhà thì tươi cười híp cả mắt.

Nhưng đó là lúc trước, giờ người chỉ còn lại cái đầu bị ném trên mặt đất, hai mắt trắng dã trợn trừng, cổ có dấu vết bị phanh ra, trên mặt tràn đầy vết máu. Chu Vũ còn chưa kịp hoàn hồn thì lại có cái gì đó rơi từ trên trời xuống.

Chu Vũ lùi nhanh lại phía sau vấp phải một rễ cây to nhô lên ngã ngửa ra đất. Hần không dám đứng dậy, cứ thế lùi tiếp về phía sau. Đằng trước lại có đồ vật gì đó tiếp tục rơi xuống.

Đợi đến khi tất cả yên tĩnh lại, có một đôi tay từ phía sau ôm lấy Chu Vũ.

“Mình đã nói cậu không cần trốn. Cậu có thể chạy thoát được sao?” (Đúng, Vũ Vũ anh thật là ấu trĩ ==)

“Tổng Phàm Hiên..”

“Huh?”

“Buông tôi ra!” Chu Vũ ngửi thấy nồng đậm mùi máu tanh. Hần cúi đầu nhìn trên tay Tổng Phàm Hiên đang ôm mình cầm theo một cái búa. Máu tươi vẫn đang theo lưỡi búa chảy xuống quần áo của Chu Vũ, mà quần áo Tổng Phàm Hiên mặc ướt đầm. Vì là áo đen nên không rõ rệt lắm là bao nhiêu máu nhưng mùi tanh nồng nặc bốc lên khiến người ta muốn nôn. Người lái xe kia chắc chắn là bị Tổng Phàm Hiên giết chết...

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, trên mặt đất là những mảnh nhỏ của thi thể đã bị Tổng Phàm Hiên cắt ra. Kích cỡ mỗi khối gần như là bằng nhau, vết cắt sắc bén hoàn hảo. Màu da thịt đỏ hồng, xương nhô ra, mỡ cùng máu tươi vẫn đang nhỏ giọt khiến Chu Vũ muốn nôn mửa. (= ===)

“Mày bị điên rồi! Tại sao giết người ta? Ông ấy và mày đâu có thù oán gì chứ?” Trước đây Tổng Phàm Hiên giết chết cha mẹ là bởi vì bị hai người hành hạ mà bùng nổ. Nhưng người tài xế này chỉ là một người qua đường vô tội, vì sao Tổng Phàm Hiên lại giết chứ? Còn cắt thi thể?

“Ai kêu ông ta dám chở cậu đi. Ông ta chính là đồng lõa. Kẻ đồng lõa đáng chết, phải chết.” Tổng Phàm Hiên đang ôn nhu nói chuyện khi nghe hỏi đến xác chết kia lập tức trở nên lạnh lùng tàn khốc.

“Cái rắm! Ông ta là tài xế. Ai mà ông ta không chở chứ. Mày là đồ thần kinh!” Chu Vũ ra sức giãy giụa muốn thoát khỏi Tổng Phàm Hiên, nhưng vòng tay đang ôm lại ra sức siết chặt thêm một chút.

“Tất cả những ai dám giúp đỡ cậu chạy trốn khỏi mình đều là kẻ địch.” Tiếng nói dần chậm lại nhỏ nhẹ thì thâm bên tai Chu Vũ: “Với lại mình cũng rất đói. Cậu không thấy đồng xác kia không có nội tạng sao? Mình đã ăn hết rồi ...”

Không nói không để ý. Vừa nghe lời Tổng Phàm Hiên thốt ra Chu Vũ liền hướng phía xác chết đi tới kiểm tra. Quả thật không hề thấy nội tạng.

“Mày không thấy ghê tởm sao?” (chém đại đấy, chả hiểu qt nó nói cái gì ==)

“Không ăn làm sao mình có sức ở lại chăm sóc cậu chứ ...”

“Mày con mẹ nó đi đầu thai đi! Đừng có ở đây hại người hại mình nữa!”

“Không. Mình không đi. Sao mình có thể bỏ cậu lại mà đi chứ!” Thanh âm trở nên ôn nhu không gì sánh được, Tổng Phàm Hiên chậm rãi đè Chu Vũ xuống mặt đất.

Chu Vũ kinh hãi phát hiện cơ thể mình hoàn toàn không thể nhúc nhích, ngay cả ngón út cũng nhấc không lên, chỉ có thể trừng mắt chăm chăm nhìn Tổng Phàm Hiên. Chu Vũ muốn nói chuyện lại không thể há mồm, hừ cũng hừ không ra tiếng.

“Muốn nói chuyện?”

Tổng Phàm Hiên nghiêng nghiêng đầu nhìn Chu Vũ, biết rõ còn cố tình hỏi.

Vô nghĩa! Trong lòng Chu Vũ tức giận rít gào muốn nhào lên đâm Tổng Phàm Hiên. Hắn hận chính mình vô dụng không chạy thoát nổi con quỷ này. Không, Tổng Phàm Hiên không phải là quỷ, hắn là yêu quái! (...)

“Bây giờ cậu tốt nhất đừng nói gì hết, như thế sẽ tốt hơn đấy. Mình phong toả hết các cảm giác của cậu thì lát nữa cậu mới không cảm thấy đau.”

Đau đớn? Mắt Chu Vũ càng trừng lớn hơn, hắn không rõ Tổng Phàm Hiên muốn nói cái gì.

“Ha hả, mình cũng không còn cách nào khác. Ai bảo cậu cứ một lần rồi lại một lần chạy trốn. Mình mệt mỏi rồi. Tốt nhất bây giờ mình mang tay chân của cậu chặt hết đi, đem cái miệng thích mắng chửi người của cậu cắt lưỡi, móc đôi mắt xinh đẹp của cậu ra. Như thế thì cậu chỉ có thể ở lại bên cạnh mình, dựa vào mình mà sinh tồn.” (ọ ẹ :-s) Nói ra hết kế hoạch đã dự định từ lâu, Tổng Phàm Hiên vẽ mặt mơ màng, khoe miệng khó nhin nhếch lên một nụ cười, đầu vì quá hưng phấn mà nghiêng sang một bên.

Cái gì?? Nghe thấy kế hoạch của Tổng Phàm Hiên, Chu Vũ muốn lớn tiếng phản đối cùng mắng to. Nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Tổng Phàm Hiên giơ lên cây búa còn dính máu hướng tới cánh tay phải của mình bổ xuống ...

Cánh tay phải ...

Cánh tay trái ...

Đùi phải ...

Chân trái ...

Không có bất kỳ cảm giác gì khi từng bộ phận trên người mình bị Tổng Phàm Hiên lần lượt chặt xuống. Hai mắt Chu Vũ không thể nhắm lại, không biết vì cái gì, nước mắt trong suốt chảy xuống mặt.

Nhìn thấy Chu Vũ khóc, Tổng Phàm Hiên đem chân vừa cắt xong vứt sang một bên nghi hoặc hỏi: “Cậu đã không còn cảm giác mà. Đau sao?”

“Ngoan! Sẽ không đau nữa. Từ nay cậu cũng không thể chạy trốn, ngoan ngoãn ở bên cạnh mình đi.” Ngồi xuống xoa xoa mặt Chu Vũ an ủi.

Về mặt Tổng Phàm Hiên đột nhiên hưng phấn hẳn lên, không biết lấy ở đâu ra một cái kéo đưa đến trước mặt Chu Vũ: “Nào, bây giờ cắt lưỡi.”

Không cần! Tao không cần!!! Trong lòng Chu Vũ không ngừng gào thét phản đối.

“Đừng sợ hãi. Sẽ rất nhanh thôi. Chặt đi hết rồi cũng không sao đâu.” Tổng Phàm Hiên quay đầu nhìn nhìn, mang hai chân cùng hai tay Chu Vũ bày ra trước mặt cười nói: “Tất cả những bộ phận này của cậu mình sẽ ăn hết, sẽ không lãng phí bất cứ thứ gì. Như vậy được chưa? Được rồi, nói nhiều quá rồi, mau chóng cắt lưỡi đi nào.”

Mặc kệ ánh mắt Chu Vũ có bao nhiêu sợ hãi, Tổng Phàm Hiên vẫn cạy mồm, đem chiếc lưỡi ẩm áp mềm mại lúi ra. Tổng Phàm Hiên đưa kéo đến gần....

Không cần!!!!!!!!!!!!

...

.....

.....

.....

.....

Chu Vũ giật mình tỉnh lại trong sợ hãi, cả người toát mồ hôi lạnh, hơi thở dồn dập. Nhìn lên mới phát hiện là trần nhà quen thuộc, dưới lưng là giường đệm mềm mại chứ không phải mặt đất lạnh giá.

“Sao vậy? Gặp ác mộng à?”

Sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc, một bàn tay vòng qua eo đem Chu Vũ ôm chặt vào lồng ngực.

Chu Vũ trừng mắt cảm nhận cái ôm của người khiến mình gặp ác mộng, trong lòng không rõ là tư vị gì. Há to miệng hỏi lâu rồi cục nói: “Cậu con mẹ nó bao giờ mới đi đầu thai? Quất quýt ở đây cũng lâu lắm rồi.”

“Không lâu! Ở bên cậu bao nhiêu cũng là ít.” Hôn hôn lên trán đầy mồ hôi của người trong lòng, Tống Phàm Hiên dò hỏi: “Xem ra cậu bị dọa không ít. Mình đi rót nước cho cậu nhé?”

“Nếu như cậu nhanh chóng biến đi thì tôi ngày nào cũng có thể ngủ ngon, mơ mộng đẹp.”

“Mình đi rót nước.” Không để ý đến lời nói của Chu Vũ, Tống Phàm Hiên xoay người xuống giường ra phòng khách rót nước, tiện thể bật TV.

Chu Vũ ngẩng đầu nhìn trời đang dần sáng hẳn, ánh mặt trời chiếu ra xung quanh. Tống Phàm Hiên vẫn tự nhiên đi qua đi lại. Chu Vũ không khỏi kỳ quái tự hỏi, Tống Phàm Hiên là quỷ nhưng không sợ ánh nắng lại có thực thể. Hẳn là dựa vào cái gì mà duy trì? Vì sao không biến mất? Cũng không thấy hấn ăn nguyên bảo ngon nên* hay cái gì gì đó.

Nhận lấy cốc nước từ tay Tống Phàm Hiên một hơi uống hết, Chu Vũ nhin không được hỏi: “Cậu không cần ăn cái gì sao? Không phải quỷ đều ăn nguyên bảo ngon nên gì đó à?”

“Nga? Cậu quan tâm mình sao?” Nghe được câu hỏi của Chu Vũ, Tống Phàm Hiên cười vui vẻ.

“Quan tâm cái rắm!” Bực bội nằm xuống kéo chăn đắp lên, Chu Vũ quyết định phớt lờ Tống Phàm Hiên tiếp tục ngủ.

“Huh? Không phải đã dậy rồi sao? Hay là chúng ta tiếp tục chuyện hôm qua đi.” Tống Phàm Hiên như rắn mà trườn vào trong chăn ôm lấy cơ thể nóng rực của Chu Vũ. Vừa tiếp xúc với da thịt lạnh lẽo, Chu Vũ theo bản năng run run một chút.

“Tiếp tục con mẹ ngươi! Cút!!” Nhớ tới chuyện tối qua Chu Vũ liền bực muốn đem Tống Phàm Hiên đạp xuống đất lại bị Tống Phàm Hiên nắm lấy mắt cá chân kéo lại gần sát.

Đè Chu Vũ đang ra sức giãy giụa xuống giường, Tống Phàm Hiên nhìn thấy khe hở trên tay mình còn dính một chút hồng sắc chưa lau hết, ánh mắt hấn trở nên âm trầm. Xoay ngược người Chu Vũ áp xuống, đưa tay lên liếm đi dấu vết chướng mắt kia, Tống Phàm Hiên khôi phục lại vẻ mặt lúc trước, cùng người dưới thân chuẩn bị một màn vận động kịch liệt.

Ngoài phòng khách, TV chưa tắt đang phát điểm tin buổi sáng. Phát thanh viên vẻ mặt nghiêm túc thông báo tin tức quan trọng, cảnh báo nhắc nhở người dân: “Rạng sáng ngày hôm nay, tại ngoại ô thành phố đã phát hiện một xác chết. Thi thể người bị hại hôm nay so với tuần trước giống nhau, đều bị mất nội tạng. Cảnh sát bước đầu suy đoán đây có thể là hành động của tổ chức buôn bán nội tạng. Vì thế buổi tối mọi người không nên ra ngoài. Nếu có việc gấp cần đi cùng nhiều người”

– Toàn văn hoàn – *Nguyên bảo ngon nên :cây nhang to dùng [meow xinh đẹp nhà ta tìm thấy a :x]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-vien-cung-mot-cho>